

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 9C/7/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122472160
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alexandra Lisiová
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2025:6122472160.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

9C/7/2023
A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X
9C/7/2023 - 211
IČS:XXXXXXXXXX

Image

file_0.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice, sudkyňou Mgr. Alexandrou Lisiovou, v spore žalobcu: D. E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. H. XXX, v konaní zast. Advokátska kancelária JAKUBČO, spol. s r. o., so sídlom Horné záhrady 2, Banská Bystrica, IČO: 50 570 897, proti žalovanému: I. J. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. L. XXXX/X, M., v konaní zast. JUDr. Attila Bogdány, advokát so sídlom Štúrova 884/24, Šaľa, IČO: 54 207 436, o zaplatenie 30.000 eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

9C/7/2023
A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X
9C/7/2023 - 211
IČS:XXXXXXXXXX

- I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 20.000 eur zastavuje.
- II. Súd vo zvyšnej časti žalobu zamieta.
- III. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu konania voči žalovanému v rozsahu 33,33 %.

o d ô v o d n e n i e :

9C/7/2023

A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X

9C/7/2023 - 211

IČS:XXXXXXXXXX

O d ô v o d n e n i e

1. Žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 22.11.2022 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 30.000 eur, zmluvného úroku vo výške 10 % ročne zo sumy 100.000 eur od 01.03.2021 do 05.10.2021, zo sumy 95.000 eur od 06.10.2021 do 22.11.2021, zo sumy 90.000 eur od 23.11.2021 do 12.01.2022, zo sumy 85.000 eur od 13.01.2022 do 07.02.2022, zo sumy 80.000 eur od 08.02.2022 do 16.05.2022, zo sumy 30.000 eur od 17.05.2022 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 100.000 eur od 01.03.2021 do 05.10.2021, zo sumy 95.000 eur od 06.10.2021 do 22.11.2021, zo sumy 90.000 eur od 23.11.2021 do 12.01.2022, zo sumy 85.000 eur od 13.01.2022 do 07.02.2022, zo sumy 80.000 eur od 08.02.2022 do 16.05.2022, zo sumy 30.000 eur od 17.05.2022 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 28.02.2019 uzatvoril ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom Zmluvu o pôžičke, na základe ktorej požičal žalovanému sumu vo výške 100 000,- eur. Odkázal na čl. II ods. 1 Zmluvy o pôžičke v zmysle ktorého "Predmetom tejto zmluvy je poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 100 000 EUR z titulu pôžičky. Veriteľ odovzdal dlžníkovi požičanú sumu v plnej výške, v hotovosti pri podpísaní tejto zmluvy, a ako dôkaz predložil príjmový pokladničný doklad zo dňa 28.02.2019. Ďalej uviedol, že podľa čl. II ods. 1 posledná veta Zmluvy o pôžičke "Zmluvné strany sa dohodli na ročnom úroku 10% z požičanej sumy". Podľa čl. III ods. 1 Zmluvy o pôžičke: "Prvá splátka úroku vo výške 10 000,- eur bude splatená ku dňu 28.02.2020 a to buď v hotovosti k rukám veriteľa, alebo pripísaná na bankový účet veriteľa. Druhá splátka úroku vo výške 10 000,- eur bude splatená ku dňu 28.02.2021 a to buď v hotovosti k rukám veriteľa, alebo pripísaná na bankový účet veriteľa." Podľa čl. III ods. 2 Zmluvy o pôžičke: "Dlžník prevzal požičanú sumu a zaväzuje sa ju vrátiť jednorazovo najneskôr do 28.02.2021 a to buď v hotovosti k rukám veriteľa alebo bude pripísaná na bankový účet veriteľa." Z uvedeného vyplýva, že Dlžník ma na základe Zmluvy o pôžičke uhradiť sumu vo výške 100 000,- eur do 28.2.2021, sumu vo výške 10 000,- eur (zmluvné úroky za požičanie) do 28.2.2020, sumu vo výške 10 000,- eur (zmluvné úroky za požičanie) do 28.2.2021. Dlžník však svoj dlh neuhradil v súlade so zmluvne dojednanými podmienkami, ale svoj dlh uhradil len čiastočne, pričom zrealizoval jednotlivé úhrady tak, že dňa 15.6.2021 uhradil sumu vo výške 5 000,- eur, dňa 7.7.2021 uhradil sumu vo výške 5 000,- eur, dňa 3.8.2021 uhradil sumu vo výške 5 000,- eur, dňa 8.9.2021 uhradil sumu vo výške 5 000,- eur, dňa 6.10.2021 uhradil sumu vo výške 5 000,- eur, dňa 23.11.2021 uhradil sumu vo výške 5 000,- eur, dňa 13.1.2022 uhradil sumu vo výške 5 000,- eur, dňa 8.2.2022 uhradil sumu vo výške 5 000,- eur, dňa 17.5.2022 uhradil sumu vo výške 50 000,- eur. V zmysle ust. § 566 ods. 2 OZ platí, že pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak." Žalovaný pri čiastočných úhradách svojho dlhu určil, že mal úmysel uhradiť najprv zmluvne dojednané úroky za požičanie, ktoré boli v zmluvne vymedzené 2x 10 000,- eur a ostatné úhrady nevymedzil. Z toho dôvodu žalobca pripísal čiastočné úhrady žalovaného tak, že sumu vo výške 5 000,- uhradenú dňa 15.6.2021 a sumu vo výške 5000,- eur uhradenú dňa 7.7.2021 započítal ako úhradu za sumu vo výške 10 000,- eur (zmluvné úroky za požičanie), ktorú bol žalovaný povinný uhradiť do 28.2.2020, sumu vo výške 5 000,- uhradenú dňa 3.8.2021 a sumu vo výške 5000,- eur uhradenú dňa 8.9.2021 započítal ako úhradu za sumu vo výške 10 000,- eur (zmluvné úroky za požičanie), ktorú bol žalovaný povinný uhradiť do 28.2.2021, ďalšie úhrady vo výške 5 000,- eur zo dňa 6.10.2021, zo dňa 23.11.2021, zo dňa 13.1.2022, zo dňa 8.2.2022 a úhrada vo výške 50000,- eur zo dňa 17.5.2022, t. j. spolu vo výške 70 000,- eur, boli započítané ako úhrada časti z požičanej sumy 100 000,- eur. Vzhľadom k tomu, že v Zmluve o pôžičke si Veriteľ a Dlžník dojednali ročný úrok za zapožičanie vo výške 10% z požičanej sumy a vzhľadom k tomu, že žalovaný sa dostal do omeškania aj s úhradami zmluvne dojednaného úroku za zapožičanie peňažnej sumy, aj s vrátením samotnej zapožičanej sumy, žalobca si nárokuje aj na zmluvne dojednané úroky za zapožičanie, na ktoré má nárok v zmysle Zmluvy o pôžičke a nárokuje si aj na zákonné úroky z omeškania.

2. Okresný súd Banská Bystrica vydal vo veci dňa 22.12.2022 platobný rozkaz sp. zn. 22Up/1059/2022, proti ktorému podal žalovaný včas odpor. Žalovaný v podanom odpore uviedol, že žalobca so žalovaným podpísali dňa 28.02.2019 písomnú zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mal žalobca ako veriteľ poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi peňažnú pôžičku vo výške 100.000,- EUR, s lehotou splatnosti 28.2.2021. V bode 1. článku II. Zmluvy sa strany mali dohodnúť na ročnom úroku 10 % z požičanej sumy, t. j. ročný úrok mal predstavovať sumu 10.000,- EUR (ktorý by tak zodpovedal dennému úroku po zaokrúhlení 27,40 EUR). Strany sa v Zmluve súčasne mali dohodnúť na tom, že prvá splátka úroku vo výške 10.000,- EUR je splatná do 28.2.2020 a druhá splátka úroku vo výške 10.000,- EUR je splatná do 28.2.2021. V rovnaký deň ako bola podpísaná písomná Zmluva, teda dňa 28.2.2019 strany súčasne podpísali aj Záložnú zmluvu na založenie nehnuteľnosti (ďalej len „Záložná zmluva“), v zmysle ktorej mal žalovaný ako záložca založiť v prospech žalobcu ako záložného veriteľa dva pozemky a viničný dom vo výlučnom vlastníctve žalovaného, ktoré nehnuteľnosti sa nachádzajú v kat. území: M. a sú zapísané na LV č. XXXX. Žalovaný sa na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13C/48/2022 voči žalobcovi domáha určenia neexistencie záložného práva zo Záložnej zmluvy. Daný spor nebol ešte rozhodnutý ani na prvej inštancii. Písomná Zmluva ako aj Záložná zmluva bola stranami podpísaná v totožný deň na rovnakom stretnutí, t. j. 28.02.2019. V bode 1. úvodného Čl. II. Zmluvy ako i v bode 2. nasledujúceho článku II. (pozn. ktorý mal byť zrejme po správnosti označený s číslom „III.“) je uvedené, že žalobca mal odovzdať žalovanému požičanú sumu 100.000,- EUR v plnej výške v hotovosti pri podpísaní Zmluvy. Na druhej strane sa však v Záložnej zmluve v tretej vete článku V. uvádza, že žalobca poskytne finančné prostriedky v prospech žalovaného až po zapísaní vkladu záložného práva do katastra nehnuteľností. Žalovaný nespornuje, že k poskytnutiu pôžičky 100.000,- EUR zo strany žalobcu skutočne došlo. Podľa vedomosti žalovaného však ku skutočnému poskytnutiu pôžičky došlo reálne až po dátume 01.03.2019. Má za to, že deň faktického poskytnutia pôžičky podľa Zmluvy a Záložnej zmluvy je zmätočný nakoľko si protirečí, teda je neurčitý. Žalovaný zároveň uviedol, že žalobca vyhotovil a predložil žalovanému na podpis vopred pripravený a vyplnený príjmový pokladničný doklad o prevzatí pôžičky, avšak faktický dátum poskytnutia pôžičky nekorešponduje s dátumom uvedeným na príjmovom pokladničnom doklade ako 28.02.2019. Preto žalobcom predložený príjmový pokladničný doklad ako dôkaz v tomto spore žalovaný popiera. Vzhľadom ku skutočnosti, že zmluva o pôžičke predstavuje reálny kontrakt, pričom žalobca poskytol žalovanému pôžičku fakticky až neskôr než bol deň uzatvorenia Zmluvy, záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným z titulu pôžičky sa spravoval nezabezpečenou neformálnou zmluvou o pôžičke odlišnou od písomnej Zmluvy. Za účelom preukázania skutočného dňa poskytnutia pôžičky navrhol výsluch žalobcu. Výzvou zo dňa 24.5.2022 vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie sumy, ktorú v tom čase len v časti istiny uplatňoval v nadhodnotenej výške 64.911,19 EUR a oznámil mu začatie výkonu záložného práva zo Záložnej zmluvy. Žalovaný vo svojej odpovedi zo dňa 8.6.2022 žalobcovi poukázal na nesprávne uvedenú výšku uplatňovanej pohľadávky a zaslal mu doklady o úhradách. Zároveň žalobcu vyzval, aby upustil od výkonu záložného práva z neplatnej Záložnej zmluvy a zdržal sa akéhokoľvek konania, ktorým by narúšal jeho vlastnícke právo k vyššie spomenutým nehnuteľnostiam. Žalobca si už od počiatku uplatňuje voči žalovanému nároky v nadmernom rozsahu. Pre odstránenie akýchkoľvek nezrovnalostí uviedol, že nespochybňuje, že strany sa dohodli na úroku vo výške 10 % p.a. z požičanej sumy (10 % zo 100.000,- EUR). Ročný úrok tak predstavoval sumu 10.000,- EUR (ktorý tak zodpovedá dennému úroku po zaokrúhlení 27,40 EUR). Strany sa súčasne dohodli na tom, že prvá splátka úroku vo výške 10.000,- EUR bola splatná do 28.2.2020 a druhá splátka úroku vo výške 10.000,- EUR bola splatná do 28.2.2021. V zmysle § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) platí, že pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Žalobca však aj následne vo svojom návrhu na vydanie platobného rozkazu vyčíslil istinu a príslušenstvo svojej pohľadávky voči žalovanému nesprávne, keďže okrem iného nezohľadnil splátku žalovaného vo výške 10.000,- EUR zo dňa 28.2.2020, ktorá bola bankou zaúčtovaná dňa 2.3.2020. Žalovaný zaplatil žalobcovi splátky v celkovej výške 100.000,- EUR. Pri jednotlivých splátkach neurčil, na akú časť pohľadávky žalobcu sa majú splátky započítavať, preto sa započítavali najskôr na sumu dohodnutej prvej splátky úroku vo výške 10.000 EUR, následne na sumu dohodnutej druhej splátky úroku vo výške 10.000,- EUR. Všetky ďalšie platby vykonané žalovaným sa v zmysle § 566 ods. 2 OZ započítavali na dlžnú sumu istiny. Zároveň uviedol výpočet pohľadávky žalobcu pri zohľadnení jednotlivých platieb zo strany žalovaného tak, že dňa 28.2.2020 žalovaný uhradil dohodnutú prvú splátku úroku vo výške 10.000,- EUR; zostatok istiny k danému dňu predstavoval sumu 100.000,- EUR, pričom žiadne ďalšie príslušenstvo pohľadávky v danom čase neexistovalo; dňa 14.6.2021 žalovaný uhradil časť dohodnutej druhej splátky úroku v rozsahu 5.000,- EUR; zostatok druhej splátky úroku predstavoval 5.000,- EUR, výška úroku za obdobie od 1.3.2021 do 14.6.2021 predstavovala 2.904,40 EUR, zostatok istiny k danému dňu predstavoval sumu 100.000,- EUR; Dňa

6.7.2021 žalovaný uhradil zvyšnú časť dohodnutej druhej splátky úroku v rozsahu 5.000,- EUR; výška úroku za obdobie od 1.3.2021 do 6.7.2021 predstavovala 3.507,20 EUR a zostatok istiny k danému dňu predstavoval sumu 100.000,- EUR; Dňa 2.8.2021 žalovaný uhradil splátku 5.000,- EUR, zostatok istiny tak k danému dňu predstavoval sumu 95.000,- EUR, pričom výška úroku za obdobie od 1.3.2021 do 3.8.2021 predstavovala 4.247,- EUR; Dňa 7.9.2021 žalovaný uhradil splátku 5.000,- EUR, zostatok istiny tak k danému dňu predstavoval sumu 90.000,- EUR, pričom výška úroku za obdobie od 1.3.2021 do 7.9.2021 predstavovala 5.233,40 EUR; Dňa 5.10.2021 žalovaný uhradil splátku 5.000,- EUR, zostatok istiny tak k danému dňu predstavoval sumu 85.000,- EUR, pričom výška úroku za obdobie od 1.3.2021 do 7.9.2021 predstavovala 6.000,60 EUR; Dňa 22.11.2021 žalovaný uhradil splátku 5.000,- EUR, zostatok istiny tak k danému dňu predstavoval sumu 80.000,- EUR, pričom výška úroku za obdobie od 1.3.2021 do 22.11.2021 predstavovala 7.315,80 EUR; Dňa 12.1.2022 žalovaný uhradil splátku 5.000,- EUR, zostatok istiny tak k danému dňu predstavoval sumu 75.000,- EUR, pričom výška úroku za obdobie od 1.3.2021 do 12.1.2022 predstavovala 8.713,20 EUR; Dňa 7.2.2022 žalovaný uhradil splátku 5.000,- EUR, zostatok istiny tak k danému dňu predstavoval sumu 70.000,- EUR, pričom výška úroku za obdobie od 1.3.2021 do 7.2.2022 predstavovala 9.425,60 EUR; Dňa 16.5.2022 žalovaný uhradil splátku 50.000,- EUR, zostatok istiny tak k danému dňu predstavoval sumu 20.000,- EUR, pričom výška úroku za obdobie od 1.3.2021 do 16.5.2022 predstavovala 12.110,80 EUR; Ku dňu vypracovania tohto odporu tak zostatok istiny pohľadávky žalobcu predstavoval sumu vo výške 20.000,- EUR. Dôkaz: Doklady o úhradách Vzhľadom na uvedené mal zato, že okrem istiny žalobca nesprávne počítal aj úroky z omeškania a náhradu trov konania. Záverom uviedol, že ku dňu 10.01.2023 uhradil zostatok istiny pohľadávky žalobcu vo výške 20.000,- EUR, o čom predložil ako dôkaz doklad o úhrade. Žalovaný vyvíja všetko úsilie, aby aj zvyšok nároku čo možno najskôr vyrovnal. Dodal, že žalovaný má záujem sa so žalobcom mimosúdne dohodnúť na zmierlivom vyriešení vzniknutej situácie k spokojnosti oboch strán. Žalovaný v zmysle ust. § 151 ods. 1) CSP pre úplnosť uviedol, že výslovne popiera tvrdenie podľa ktorého eviduje voči žalovanému pohľadávku vo výške istiny 30.000,- EUR, tvrdenie podľa ktorého mal žalobca odovzdať pôžičku k rukám žalovaného ku dňu podpisu Zmluvy o pôžičke, vyčíslenie príslušenstva pohľadávky zo strany žalobcu. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto navrhol, aby súd konanie v celom rozsahu zastavil a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania v celom rozsahu.

3. Žalobca následne uviedol, že nárok na sumu 10.000 eur predstavuje zvyšnú časť istiny, po odpočítaní uhradenej sumy vo výške 20.000 eur dňa 10.01.2023, nárok na príslušenstvo z celej žalovanej sumy predstavujúcej istinu 30.000 eur.

4. Žalobca následne v žalobnej replike nad rámec doposiaľ uvádzaných skutkových tvrdení na ktorých zotrval uviedol, že dňa 10.03.2023 (pozn. súdu: správne malo byť uvedené ako 10.01.2023) žalovaný uhradil sumu vo výške 20.000,- eur. Túto úhradu preukázal žalovaný prílohou k podanému odporu a žalobca potvrdil, že suma 20.000,- Eur mu bola uhradená. Žalovaný pri čiastočných úhradách svojho dlhu určil, že mal úmysel uhradiť najprv zmluvne dojednané úroky za požičanie, ktoré boli v zmluvne vymedzené 2x 10 000,- eur a ostatné úhrady nevymedzil. Z toho dôvodu žalobca pripísal čiastočné úhrady žalovaného nasledovne: Sumu vo výške 5 000,- uhradenú dňa 15.6.2021 a sumu vo výške 5000,- eur uhradenú dňa 7.7.2021 započítal ako úhradu za sumu vo výške 10 000,- eur (zmluvné úroky za požičanie), ktorú bol Dižník povinný uhradiť do 28.2.2020 Sumu vo výške 5 000,- uhradenú dňa 3.8.2021 a sumu vo výške 5000,- eur uhradenú dňa 8.9.2021 započítal ako úhradu za sumu vo výške 10 000,- eur (zmluvné úroky za požičanie), ktorú bol Dižník povinný uhradiť do 28.2.2021 ďalšie úhrady vo výške 5 000,- eur zo dňa 6.10.2021, zo dňa 23.11.2021, zo dňa 13.1.2022, zo dňa 8.2.2022 a úhrada vo výške 50.000,- eur zo dňa 17.5.2022, t.j. spolu vo výške 70 000,- eur, boli započítané ako úhrada časti z požičanej sumy 100.000,- eur. Na základe uvedených skutočností žalobca podal návrh na vydanie Platobného rozkazu. Po vydaní Platobného rozkazu zo dňa 22.12.2022, sp. zn. 22Up/1059/2022 žalovaný dňa 10.01.2023 uhradil sumu 20.000,- eur, pričom túto úhradu preukázal žalovaný prílohou k podanému odporu voči Platobnému rozkazu zo dňa 22.12.2022, sp. zn. 22Up/1059/2022 a žalobca túto úhradu nespochybnil. Za spornú považuje zvyšnú sumu vo výške 10.000,- eur (ktorá doposiaľ nebola zo strany žalovaného uhradená), predstavujúcu rozdiel medzi žalovanou sumou (30.000,- eur), ktorú si žalobca uplatnil a uhradenou sumou vo výške 20.000,- Eur dňa 10.01.2023. Žalovaný poukázal poukazuje na splátku vo výške 10.000,- eur, ktorú uhradil žalobcovi dňa 28.02.2020. žalobca uviedol, že táto suma síce bola uhradená, ale nemá súvis s predmetným konaním, nakoľko predstavuje plnenie z inej hotovostnej pôžičky uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným. Taktiež poukázal na skutočnosť, že každá splátka predstavujúca plnenie zo Zmluvy o pôžičke, uzatvorenej 28.02.2019 medzi žalobcom a žalovaným je označená poznámkou žalovaného „intersport“, pričom sporná suma vo výške 10.000,- eur

zo dňa 28.02.2020, ktorá bola bankou zaúčtovaná 02.03.2020 nie je označená. Mal za to, že žalovaný nepreukázal priamu súvislosť medzi úhradou 10.000.- eur zo dňa 28.02.2020, ktorá bola bankou zaúčtovaná 02.03.2020 a Zmluvou o pôžičke. S poukazom na uvedené žalobca popiera skutkové tvrdenia žalovaného týkajúce sa úhrady spornej sumy a naďalej trvá na jej úhrade. Žalobca odkázal na svoje podanie zo dňa 13.02.2023, v ktorom navrhuje pokračovanie v konaní výlučne v časti nároku na sumu 10.000.- eur a nároku na príslušenstvo z celej žalovanej sumy predstavujúcej pôvodnú žalovanú istinu, t.j. 30.000.- Eur, pričom poukázal na procesné zavinenie na strane žalovaného, nakoľko sumu 20.000.- eur uhradil až po podaní žaloby, v dôsledku čoho má žalobca nárok nielen na príslušenstvo, ale aj na náhradu trov konania z celej sumy. Zároveň uviedol, že žalobca berie späť žalobu v časti istiny vo výške 20.000.- eur (ktorá bola uhradená), v súlade s § 144 a nasl. Civilného sporového poriadku.

5. Žalovaný v žalobnej duplike zo dňa 31.03.2023 (č.l. 131) uviedol, že čo sa týka splátok ktoré žalovaný uhradil má zato, že uhradil celú dlžnú sumu istiny v celom rozsahu poslednou splátkou 20,000,- EUR dňa 10.1.2023. Všetky splátky a úhrady žalovaný na podporu svojich skutkových tvrdení riadne preukázal dokladmi o úhradách/výpismi zo svojho bankového účtu, ktoré riadne priložil ako dôkazy k podanému odporu zo dňa 10.1.2023, a toho sa pridrižiava. K spornej splátke 10.000 eur zo dňa 28.02.2020 uviedol, že platbu vykonal žalovaný v čase po uzatvorení zmluvy o pôžičke s tým, že žiadna iná pôžička resp. žiadna iná zmluva medzi stranami uzatvorená nebola a žalovaný zo žiadneho iného dôvodu neplatil žalobcovi splátky, ako z dôvodu uzatvorenej jednej zmluvy o pôžičke. Ani samotný žalobca nešpecifikoval z akej údajnej pôžičky mal žalovaný platiť 10.000 eur, len vágne odkázal na plnenie z inej zmluvy. Jediná zmluva na peňažné plnenie medzi žalobcom a žalovaným pritom bola zmluva o pôžičke na sumu istiny 100.000 eur z roku 2019. Žalovaný mal zato, že žalobca potvrdil úhrady platby 10.000 eur zo dňa 28.02.2020 a teda nie je sporné že túto platbu žalovaný riadne uhradil. Uviedol, že splátku zadal žalovaný na úhradu ešte dňa 28.02.2020 (piatok) ale banka platbu zrealizovala až dňa 02.03.2020. Zo strany žalobcu ide o neúčinné popretie úhrady splátky zo dňa 28.02.2020. Žalovaný v zmysle § 151 ods. 1) CSP pre úplnosť uviedol, že výslovne popiera tvrdenie podľa ktorého eviduje voči žalovanému údajne pohľadávku vo výške 10.000 eur istiny, tvrdenie podľa ktorého mal žalovaný zaplatiť žalobcovi splátku 20.000 eur až dňa 10.03.2023, tvrdenie že úhradu 10.000 eur dňa 28.02.2020 vykonal žalovaný na úhradu z inej zmluvy, a žalobcovu evidenciu jednotlivých úhrad. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto navrhol, aby súd konanie v časti istiny zastavil, a v časti zamietol a pokúsil sa o uzatvorenie súdneho zmieru a navrhol žiadnej zo strán nepriznať nárok na náhradu trov konania.

6. Žalovaný dňa 28.07.2023 doručil súdu podanie označené ako predloženie dôkazov o zániku pohľadávky žalobcu, v ktorom uviedol, že žalovaný uhradil celú dlžnú sumu z titulu pôžičky z roku 2019. Dňa 24.07.2023 došlo zo strany žalovaného k vykonaniu úhrady na zostávajúcu dlžnú sumu príslušenstva pohľadávky žalobcu, a to vo výške 11.800 eur ktorú žalovaný uskutočnil zaokrúhlenú na zaplatenie úrokov z pôžičky z roku 2019, pričom táto podľa výpočtov žalovaného predstavovala zostatková dlžná suma úrokov 11.693,15 eura, a úhrady 6.200 eur ktorú žalovaný zadával zaokrúhlenú na zaplatenie úrokov z omeškania z pôžičky z roku 2019, pričom podľa výpočtov žalovaného predstavovala sumu 5.846,60 eura. Žalovaný emailom dňa 25.07.2023 oznámil žalobcovi prostredníctvom jeho zástupcu, že jednostranne započítava sumu 319,77 eur, ktorú mu priznal tunajší súd v právnej veci, v ktorej žalovaný žaluje žalobcu o určenie neexistencie záložného práva z titulu nároku na náhradu trov konania. Pohľadávku započítal žalovaný v celom rozsahu 319,77 eura s pohľadávkou žalobcu voči žalovanému, ktorá náhrada trov konania ku dňu 25.07.2023 predstavovala sumu 2.433,55 eur. Spolu by tak žalobca v prípade úspechu v tejto veci mohol mať voči žalovanému nárok na náhradu trov konania 1.833,55 eura + 600 eur. Vzhľadom na uvedené tak maximálna výška pohľadávky voči žalovanému z titulu doposiaľ nepriznaného avšak uplatňovaného nároku na náhradu trov konania predstavovala maximálne sumu 2.113,78 eura. Žalovaný dňa 25.07.2023 zaplatil žalobcovi bezhotovostným prevodom maximálny možný nárok žalobcu na náhradu trov konania. Následne vyčíslil vykonanie jednotlivých úhrad žalovaným na istinu a odplatu dojednanú v zmluve o pôžičke. Rovnako vyčíslil dohodnutý úrok a úroky z omeškania s tým, že dohodnuté úroky k 10.01.2023 predstavovali sumu 11.693,15 eur a zákonné úroky sumu 5.846,60 eur. Dňa 24.07.2023 uhradil žalovaný žalobcovi sumu 18.000 eur na úroky a úroky z omeškania. Vyššiu sumu zasielal žalovaný len z opatrnosti, ak by pri výpočte došlo k odchýlkam. Dňa 25.07.2023 uhradil žalovaný po jednostrannom zápočte sumu 2.113,78 eura z titulu maximálneho možného nároku na náhradu trov konania. Na základe uvedeného mal žalovaný zato, že celá pohľadávka žalobcu voči žalovanému vrátane jej príslušenstva z titulu pôžičky v roku 2019 zanikla splnením.

7. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 19.10.2023 uviedol, že žalovaný považuje svoj dlh za splatený v plnej výške. Jednotlivé úhrady žalovaný zasielal ako reakciu na návrh zo strany žalobcu v rámci prerušenia pojednávania v konaní sp. zn. 13C/48/2022 dňa 13.7.2023, kedy bol súdom vytvorený priestor na pokus o zmier. Žalobca v tom čase uvádzal, že pre ukončenie vzájomných sporov požaduje uhradiť celú dlžnú čiastku vrátane istiny, úrokov, úrokov z omeškania a trov právneho zastúpenia. Má však za to, že napriek zrealizovaným úhradám zo strany žalovaného nedošlo k zániku žalovanej pohľadávky. Žalovaný sa vo vyjadrení zo dňa 28.7.2023 predloženým v konaní sp. zn. 13C/48/2022 venuje a rozpisuje z čoho pri svojich výpočtoch vychádzal. Na základe toho, ďalej pre úplnosť vo vzťahu k tvrdeniu o tom, že podľa jeho názoru nedošlo k zániku žalovanej pohľadávky, uviedol, že vo vzťahu k pôžičke istina naďalej zostáva sporná časť istiny vo výške 10.000,- eur, ktorú žalovaný považuje za uhradenú. Žalobca naďalej trvá na tom, že žalovaný je povinný uhradiť ešte zvyšnú časť istiny vo výške 10.000,- eur. Úhrady vykonané žalovaným vo vzťahu k istine vrátane zmluvne dojednaných úrokov, ktoré žalobca eviduje sú zo dňa 15.6.2021 sumu vo výške 5.000,- eur na úhradu dojednaného zmluvného úroku splatného dňa 28.2.2020 k danému dňu zostatok neuhradenej časti zmluvného úroku splatného dňa 28.2.2020 vo výške 5.000,- eur zostatok istiny teda vo výške 100.000,- eur, dňa 7.7.2021 sumu vo výške 5.000,- eur na úhradu dojednaného zmluvného úroku splatného dňa 28.2.2020 k danému dňu zostatok neuhradenej časti zmluvného úroku splatného dňa 28.2.2020 vo výške 0,- eur zostatok istiny teda vo výške 100.000,- eur, dňa 3.8.2021 sumu vo výške 5.000,- eur na úhradu dojednaného zmluvného úroku splatného dňa 28.2.2021 k danému dňu zostatok neuhradenej časti zmluvného úroku splatného dňa 28.2.2021 vo výške 0,- eur zostatok istiny teda vo výške 100.000,- eur, dňa 8.9.2021 sumu vo výške 5.000,- eur na úhradu dojednaného zmluvného úroku splatného dňa 28.2.2021 k danému dňu zostatok neuhradenej časti zmluvného úroku splatného dňa 28.2.2021 vo výške 0,- eur zostatok istiny teda vo výške 100.000,- eur, dňa 6.10.2021 sumu vo výške 5.000,- eur na úhradu splátky istiny zostatok istiny vo výške 95.000,- eur, dňa 23.11.2021 sumu vo výške 5.000,- eur na úhradu splátky istiny zostatok istiny vo výške 90.000,- eur, dňa 13.1.2022 sumu vo výške 5.000,- eur na úhradu splátky istiny zostatok istiny vo výške 85.000,- eur, dňa 8.2.2022 sumu vo výške 5.000,- eur na úhradu splátky istiny zostatok istiny vo výške 80.000,- eur, dňa 17.5.2022 sumu vo výške 50.000,- eur na úhradu splátky istiny zostatok istiny vo výške 30.000,- eur, dňa 10.1.2023 sumu vo výške 20.000,- eur na úhradu splátky istiny zostatok istiny vo výške 10.000,- eur. Žalovaný pri čiastočných úhradách dlhu určil, že mal úmysel uhradiť najprv zmluvne dojednané úroky za požičanie vo výške 2 x 10.000,- eur a ostatné úhrady nevymedzil. K zmluvne dojednanému úroku uviedol, že žalovaný považuje zmluvne dojednaný úrok za uhradený v plnej výške, keď podľa jeho názoru postačuje úhrada vo výške 11.800,- eur. S výpočtom žalovaného nesúhlasí a má zato, že zmluvne dojednaný úrok je nevyhnutné počítat nasledovne: 10 % zo sumy 100.000,- eur od 1.3.2021 do 5.10.2021, čo predstavuje 5.972,60 eur, 10 % zo sumy 95.000,- eur od 6.10.2021 do 22.11.2021, čo predstavuje 1.249,32 eur, 10 % zo sumy 90.000,- eur od 23.11.2021 do 12.1.2022, čo predstavuje 1.232,88 eur, 10 % zo sumy 85.000,- eur od 13.1.2022 do 7.2.2022, čo predstavuje 582,19 eur, 10 % zo sumy 80.000,- eur od 8.2.2022 do 16.5.2022, čo predstavuje 2.126,03 eur, 10 % zo sumy 30.000,- eur od 17.5.2022 do 10.1.2023, čo predstavuje 1.964,38 eur, 10 % zo sumy 10.000,- eur od 11.1.2023 do zaplatenia (ak by predpokladali úhradu iba ku dňu vyhotovovanie tohto podania, t.j. ku dňu 13.9.2023), tak to predstavuje 671,23 eur, spolu 11.834,25 eur. Ak by došlo zo strany žalobcu k úhrade zvyšnej časti istiny vo výške 10.000,- eur ku dňu 13.9.2023 (čo nedôjde), už k tomuto dňu je rozdiel 34,25 eur. Žalovaný považuje za uhradený v plnej výške aj zákonný úrok z omeškania, keď podľa jeho názoru postačuje úhrada vo výške 5.739,75 eur, i keď z opatrnosti uhradil sumu až vo výške 6.200,- eur. S výpočtom prezentovaným zo strany žalovaného nesúhlasí, zákonný úrok z omeškania je nevyhnutné počítat nasledovne: 5 % zo sumy 100.000,- eur od 1.3.2021 do 5.10.2021, čo predstavuje 2.964,38 eur, 5 % zo sumy 95.000,- eur od 6.10.2021 do 22.11.2021, čo predstavuje 624,66 eur, 5 % zo sumy 90.000,- eur od 23.11.2021 do 12.1.2022, čo predstavuje 616,44 eur, 5 % zo sumy 85.000,- eur od 13.1.2022 do 7.2.2022, čo predstavuje 291,10 eur, 5 % zo sumy 80.000,- eur od 8.2.2022 do 16.5.2022, čo predstavuje 1.063,02 eur, 5 % zo sumy 30.000,- eur od 17.5.2022 do 10.1.2023, čo predstavuje 982,19 eur, 5 % zo sumy 10.000,- eur od 11.1.2023 do zaplatenia (ak by predpokladali úhradu iba ku dňu vyhotovovanie tohto podania, t.j. ku dňu 13.9.2023), tak to predstavuje 335,62 eur, čo v súhrne činí spolu 6.877,41 eur. A teda, ak by došlo zo strany žalovaného k úhrade zvyšnej časti istiny vo výške 10.000,- eur ku dňu 13.9.2023 (čo nedôjde), už k tomuto dňu je rozdiel 677,41 eur. V súhrne, rozdiel medzi uhradenou sumou žalovaným a sumou, ktorú pre dosiahnutie zmieru požadoval (a na ktorú má nárok) je spolu minimálne vo výške 10.716,66 (za predpokladu úhrady zvyšnej časti istiny ku dňu 13.9.2023), ktorá pozostáva z neuhradenej časti istiny vo výške 10.000,- eur, neuhradeného zmluvne dojednaného úroku minimálne vo výške 34,25 eur, neuhradeného zákonného úroku z omeškania minimálne vo výške 677,41

eur. Žalovaný považuje úhradu vo výške 2.113,78 eur z titulu náhrady trov konania za dostačujúcu. K výpočtom žalovaného týkajúcich sa trov konania uviedol, že pre účely ukončenia sporov zmiernom požadoval od žalovaného úhradu všetkých trov konania, ktoré mu v súvislosti s prebiehajúcimi spormi vznikli, a to vo výške spolu 3.211,- eur. Rovnako trovy konania trovy v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/48/2022 spolu vo výške 447,43 eur, čo v súhrne činí spolu 3.659,06 eur. Od nich je však nevyhnutné odrátať trovy konania už priznané protistrane vo výške 319,77 eur a trovy konania už uhradené vo výške 2.113,78 eur. A teda rozdiel je vo výške 1.205,51 eur. Rozdiel medzi uhradenou sumou žalovaným na úhradu trov konania a sumou, ktorú pre dosiahnutie zmiernu požadoval je spolu minimálne vo výške 1.205,51 eur. V kompletnom súhrne výška sumy, ktorú žalobca stále eviduje ako neuhradenú (vrátane istiny, úrokov a ostatných nákladov spočívajúcich v trovách súdneho konania a právneho zastúpenia), po odpočítaní sumy vo výške 2.113,78 a 319,77 eur je $10.716,66 \text{ eur} + 3.659,06 = 14.375,72 \text{ eur} - 2433,55 \text{ eur} = 11.942,17 \text{ eur}$. Žalobca trvá na podanej žalobe a navrhuje súdu, aby žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

8. Právny zástupca žalobca v podaní doručenom súdu dňa 11.06.2025 uviedol, že nemá vedomosť o tom, že by zo strany žalovaného došlo k vymoženiu celého vymáhaného nároku.

9. Súd vo veci nariadil termín pojednávania na deň 26.11.2025, na ktorom vec prejednal za prítomnosti právnych zástupcov sporových strán a v neprítomnosti strán sporu.

10. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že Vážený súd, v plnom rozsahu zotrúvame na podanej žalobe v plnom rozsahu odkazuje na písomné podania, ktoré boli súdu doručené, poukazuje na to, že napriek tomu, že v priebehu konania došlo k následným úhradám žalovaného. Má za to, že dosiaľ dlh v plnej výške uhradený nebol. Podrobene odkazuje na posledné podanie doručené súdu, ktoré definuje a špecifikuje jednotlivú úhradu zo strany žalovaného a trvá na tom, že vzhľadom k tomu, že istina vo výške 10 000 Eur nebola zo strany žalovaného doposiaľ uhradená, splnenie zo strany žalovaného nedošlo. Na záver uviedol, že napriek predbežnému právnomu posúdeniu súdu naďalej trvá na tom, že zvyšná suma vo výške 10.000 Eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi žalovanou sumou teda sumou 30 000 Eur a sumou, ktorú uhradil žalovaný po podaní návrhu na vydanie PR je zo strany žalovaného neuhradená. Každá splátka predstavujúca plnenie zo zmluvy o pôžičke bola poznačená pozn. zo strany žalovaného v znení „Intersport“ pričom toto označenie bez ďalších pochybností pri úhrade sumy vo výške 10 000 Eur zo dňa 2.3.2020 nie je uvedená. Má za to, že žalovaný nepreukázal priamu súvislosť medzi sumou 10 000 Eur, ktorú mal uhradiť ako dojednaný úrok za poskytnutie pôžičky a úhradou zo dňa 2.3.2020. Následne v nadväznosti na spornosť posúdenia úhrady tejto sumy poukazuje v tejto súvislosti na rozdielnosť pri výpočte úrokov dojednaných ako odplata za úver a úrokov z omeškania, pričom v plnom rozsahu trvá na správnosti ich výpočtu predložených v písomných podaniach v priebehu tohto konania. Najmä z ohľadu na predbežné právne posúdenie súdu v nadväznosti na povinnosť náhrady trov konania poukazuje na procesné zavinenie na strane žalovaného, keď k úhrade sumy vo výške 20 000 Eur došlo až po vydaní PR zo dňa 22.12.2022 a z toho dôvodu žiada súd aby túto skutočnosť pri priznávaní nároku na náhradu trov konania v plnom rozsahu zohľadnil. Žalobca preto naďalej žiadal, aby súd v časti nároku na sumu 10 000 Eur vyhovel žalobe následne vyhovel žalobe v časti nároku na príslušenstvo a to z celej žalovanej sumy predstavujúcej sumu 30 000 Eur, ako aj priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

11. Právny zástupca žalovaného k veci uviedol, že sa pridriava všetkých doposiaľ predložených podaní a dôkazov ktorými podľa ich názoru hodnoverným a úplným spôsobom preukázali súdu a rovnako tak aj, že právny vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovaným na základe zmluvy o pôžičke z rok 2019 zanikol v celom rozsahu. Žalovaný nie len že uhradil celú dlžnú sumu istiny, ale aj celé príslušenstvo vrátane úrokov z omeškania, ako i trov právneho zastúpenia žalobcu, ktoré by mu mohli vzniknúť v maximálnej možnej výške. Túto sumu trov právneho zastúpenia resp. náhrady trov právneho zastúpenia žalovaný platil ešte spolu s ostatnými sumami v júly 2023 a túto sumu platil žalobcovi ako preddavok. Poukázal na to, že žalobca ku dnešnému dňu nemá voči žalovanému akúkoľvek pohľadávku. Dal do zvýšenej pozornosti spornú otázku, ktorú žalobca sporuje, a to je úhrada prvej časti úrokov vo výške 10 000 Eur, ktorú žalovaný uhradil ešte 28.2.2020 v čase, kedy bola lehota splatnosti tohto úroku. Ohľadom tejto skutočnosti súdu rovnako aj tak žalobcovi opakovane zasielali výpis z účtu. Táto úhrada bola zaúčtovaná až o niekoľko dní na to, cca 2.3.2020. Medzi žalobcom a žalovaným okrem pôžičky z roku 2019 nebolo žiadny právny vzťah a ani záväzkový vzťah, ani žiadna iná okolnosť z ktorej by mal mať žalobca akýkoľvek iný nárok voči žalovanému než z premenenej pôžičky. Z tohto

titulu preto navrhuje, aby súd žalobu zamietol. Na záver sa pridrižoval všetkých doteraz uvedených tvrdení a predložených dôkazov, má za to, že pohľadávka žalobcu zanikla splnením. Na margo tvrdenia resp. skutočnosti, že pôžička bola poskytnutá v neskoršom čase, a teda nie je z dátumu 28.2.2019 sa vyjadrovali v predchádzajúcich podaniach na ktorých trvá. Ohľadom skutočnosti, že žalovaný zaplatil zostatkovú dlžnú sumu po lehote splatnosti poukázal na situáciu, ktorú prakticky nespôsobil žalovaný a o ktorej žalobca mal vedomosť, a síce že celú dlžnú sumu, ktorú poskytol žalobca žalovanému následne žalovaný ako pôžičku poskytol dvom ďalším osobám a z tohto dôvodu, nakoľko sú to dve ďalšie osoby, teda sa dostal do druhotného omeškania aj žalovaný a teda máme za to, že toto je dôvod hodný osobitného zreteľa.

12. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom predložených listín, a to najmä Príjmový pokladničný doklad zo dňa 28.02.2019 na č.l. 13, zmluva o pôžičke zo dňa 28.02.2019 na č.l. 14 a č.l. 52, č.l. 98, výzva na zaplatenie pohľadávky zo dňa 24.05.2022 na č.l. 2, č.l. 48 a č.l. 95, vyjadrenie k výzve na zaplatenie pohľadávky a k oznámeniu o začatí výkonu záložného práva zo dňa 08.06.2022 na č.l. 38-40 a č.l. 103-105, výpisy z účtu žalovaného na č.l. 41-46 a č.l. 90-94 a č.l.152-158, podací hárok na č.l. 47 a č.l. 102, potvrdenie o prijatí návrhu na OS Levice na č.l. 49, výpis z účtu žalovaného na č.l. 50, záložná zmluva na založenie nehnuteľnosti zo dňa 28.02.2019 na č.l. 51 a č.l. 97, žaloba a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v konaní vedenom na OS Levice pod sp. zn. 13C/48/2022 na č.l. 85-89, rozhodnutie Okresného úradu Levice o povolení vkladu záložného práva zo dňa 25.03.2019 na č.l. 96, výpis z LV č. XXXX na č.l. 99-100, uznesenie č.k. 13C/48/2022-32 s doložkou právoplatnosti na č.l. 107-111, uznesenie KSNR č.k. 5Co/118/2022 spolu s doložkou právoplatnosti na č.l. 112-118, návrh na rokovanie o mimosúdnom urovnaní na č.l. 132-133, oznámenie o jednostrannom zápočte vzájomných pohľadávok na č.l. 146-149, žiadosť o zabezpečenie výmazu záložného práva na č.l. 150, potvrdenie o úhrade zo dňa 25.07.2023 na č.l. 159-160, potvrdenie o úhrade zo dňa 24.07.2023 na č.l. 161 -162, pričom zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

13. Zo zmluvy o pôžičke zo dňa 28.02.2019 súd zistil, že jej predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 100.000 eur z titulu pôžičky žalovanému s tým, že žalobca mal odovzdať žalovanému dlžnú sumu v plnej výške v hotovosti pri podpísaní zmluvy o pôžičke. Zmluvné strany si v písomnej zmluve dojednali aj odplatu vo forme 10 % ročného úroku z požičanej sumy.(článok II). Z článku III. Zmluvy (v zmluve nesprávne označenom ako článok II.- teda duplicitne) Spôsob úhrady vyplýva, že strany sa dohodli, že prvá splátka úroku vo výške 10.000 eur bude splatná ku dňu 28.02.2020, a to buď v hotovosti k rukám žalobcu, alebo pripísaná na bankový účet žalobcu. Druhá splátka úroku vo výške 10.000 eur bude splatná ku dňu 28.02.2021, a to buď v hotovosti k rukám žalobcu, alebo pripísaná na bankový účet žalobcu. Žalovaný v zmluve prehlásil, že požičanú sumu prevzal a zaväzuje sa ju vrátiť jednorazovo najneskôr do 28.02.2021, a to buď v hotovosti k rukám žalobcu, alebo pripísaná na bankový účet žalobcu. Zároveň sa dohodli že pôžička bude zabezpečená záložným právom na základe záložnej zmluvy ba založenie nehnuteľnosti podpísanej dňa 28.02.2019. Žalobca na preukázanie reálneho odovzdania predmetu pôžičky predložil aj príjmový pokladničný doklad zo dňa 28.02.2019 z ktorého súd zistil, že vyplýva, že dňa 28.02.2019 žalovaný prijal od žalobcu sumu vo výške 100.000 eur, pričom ako účel vyplatenia sumy je uvedená pôžička splatná do 28.02.2021. Žalovaný v príjmovom pokladničnom doklade potvrdil prevzatie sumy svojím podpisom.

14. Zo záložnej zmluvy zo dňa 28.02.2019 súd zistil, že záväzok vyplývajúci zo zmluvy o pôžičke bol zabezpečený záložným právom na nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovaného tam bližšie určenú s tým, že žalobca poskytne žalovanému peňažné prostriedky po zápise vkladu záložného práva do katastra nehnuteľností. Súd zistil, že vklad bol do katastra nehnuteľností povolený dňa 25.03.2019

15. Z výzvy na zaplatenie pohľadávky zo dňa 24.05.2022 súd zistil, že právny zástupca žalobcu oznámil žalovanému, že začína s výkonom záložného práva s tým, že dňa 28.02.2019 bola uzatvorená zmluva o pôžičke a ku dňu vyhotovenia výzvy žalobca neeviduje úhradu vo výške 64.911,19 eura. Zároveň je uvedené, že bola uzatvorená Záložná zmluva dňa 28.02.2019 na založenie nehnuteľnosti žalovaného, pričom v dôsledku porušenia povinnosti poskytnutú pôžičku riadne vrátiť vznikla žalobcovi škoda vo výške 80.000 eur v podobe ušlého zisku z nerealizovanej investície.

16. Z vyjadrenia k výzve a k oznámeniu o začatí výkonu záložného práva zo dňa 08.06.2022 súd zistil, že žalovaný oznámil žalobcovi, že vyčíslená a uplatňovaná dlžná suma z titulu pôžičky je nesprávna a nezohľadňuje skutočný stav, v celom rozsahu ju popiera ako aj nárok na náhradu škody. Namietal deň

faktického poskytnutia pôžičky, ku ktorému nedošlo skôr ako 01.03.2019. Mal zato, že v deň podpisu zmluvy pohľadávky neexistovala, a zmluvu považuje za absolútne neplatný právny úkon, rovnako potom záložná zmluva nemohla zabezpečovať pohľadávku z písomnej zmluvy o pôžičke. Následne žalovaný urobil súpis vykonaných úhrad dlhu a žiadal o splátkový kalendár.

17. Z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a žaloby o určenie neexistencie záložného práva súd zistil, že žalovaný podal proti žalobcovi žalobu ktorá je vedená na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13C/48/2022, v rámci ktorého bolo neodkladným opatrením uložené žalobcovi zdržať sa a upustiť od výkonu záložného práva, ako aj iného konania k tam uvedeným nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovaného a to uznesením Okresného súdu Levice č. k. 13C/48/2022-32 zo dňa 17.06.2022, potvrdené rozhodnutím KSNR č. k. 5Co/118/2022-118 zo dňa 31.10.2022.

18. Z dokladov o úhrade predložených žalovaným súd zistil, že žalovaný dňa 02.03.2020 zadal príkaz na úhradu sumy 10.000 eur v prospech žalobcu, a následne vykonal úhrady v prospech žalobcu dňa 14.06.2021 vo výške 5.000 eur, 06.07.2021 vo výške 5.000 eur, 02.08.2021 vo výške 5.000 eur, 07.09.2021 vo výške 5.000 eur, 05.10.2021 vo výške 5.000 eur, 22.11.2021 vo výške 5.000 eur, 12.01.2022 vo výške 5.000 eur, 07.02.2022 vo výške 5.000 eur, 16.05.2022 vo výške 50.000 eur a následne dňa 10.01.2023 vo výške 20.000 eur.

19. Z predložených návrhov na mimosúdne urovanie zo dňa 09.02.2023 a 20.02.2023 súd zistil, že žalovaný sa opakovane pokúšal o mimosúdne urovanie v zmysle tam uvedených vyčíslení dlhu a vykonaných úhrad.

20. Z predloženého oznámenia o jednostrannom zápočte vzájomných pohľadávok zo dňa 25.07.2023 (č.l. 146-149) súd zistil, že žalovaný oznámil žalobcovi, započítava svoju splatnú pohľadávku v sume 319,77 eura s peňažnou pohľadávkou žalobcu z titulu uplatňovaného nároku na náhradu trov konania pod sp. zn. 9C/7/2023.

21. Z dokladov o úhrade predložených žalovaným (č.l. 158-162) súd zistil, že žalovaný po začatí tohto konania dňa 10.01.2023 vykonal v prospech žalobcu úhradu vo výške 20.000 eur, dňa 25.07.2023 vo výške 2.113,78 eura za náhradu trov konania 9C/7/2023, dňa 24.07.2023 vo výške 6.200 eur ako úhradu dlžnej sumy úrokov z omeškania z pôžičky z roku 2019, dňa 24.07.2023 vo výške 11.800eur ako úhradu dlžnej sumy úrokov z pôžičky z roku 2019.

22. Žalovaný v konaní nepoprel uzatvorenie zmluvy o pôžičke, ani to že k podpísaniu zmluvy o pôžičke došlo dňa 28.02.2019, nerozporoval ani poskytnutie pôžičky vo výške 100.000 eur zo strany žalobcu a ani skutočnosť, že sa strany dohodli na 10 % ročnom úroku z požičanej sumy, a teda ani odplatu za poskytnutú pôžičku vo výške spolu 20.000 eur. Žalovaný v konaní namietal skutočnosť, že k skutočnému odovzdaniu pôžičky malo reálne dôjsť až po 01.03.2019 a preto mal zato, že deň faktického poskytnutia pôžičky je zmätočný, a to aj s poukazom na znenie záložnej zmluvy a teda je neurčitý. Uvádzal, že žalobcu mu predložil vopred pripravený a vyplnený príjmový pokladničný doklad o prevzatí pôžičky, avšak k reálnemu odovzdaniu pôžičky došlo neskôr a preto tento doklad ako dôkaz poprel. V konaní za účelom preukázania skutočného dňa uzatvorenia pôžičky navrhol vykonať výsluch žalobcu. Namietal uplatňovanie nároku zo strany žalobcu v nadmernom rozsahu, nesprávne vyčíslenie istiny a príslušenstva, nezohľadnenie splátky žalovaného zo dňa 28.02.2020, ktorá bola bankou zaúčtovaná až dňa 02.03.2020. Žalovaný mal zato, že žalobcovi zaplatil splátky spolu vo výške 100.000 eur. Nerozporoval, že neurčil na akú časť pohľadávky žalobcu sa maj splátky započítavať, preto sa započítali najskôr na úrok vo výške 10.000 eur, a následne na sumu druhej splátky úroku vo výške 10.000 eur. Žalovaný preukázal vykonanie úhrady dňa 28.02.2020, 14.06.2021, 06.07.2021, 02.08.2021, 07.09.2021, 05.10.2021, 22.11.2021, 12.01.2022, 07.02.2022, 16.05.2022 a 10.01.2023 predložením výpisov z bankové účtu. Žalobca poprel že úhrada vo výške 10.000 eur zo dňa 02.03.2020 bola úhradou splátky dojednaného úroku.

23. Podľa § 489 zákona č. 60/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len Občiansky zákonník), záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

24. Podľa § 490 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vznik zmlúv, ktorými sa zakladajú záväzky, sa spravuje ustanoveniami § 43 a nasl., pokiaľ ďalej nie je ustanovené inak.

25. Podľa § 491 ods. 1 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú najmä zo zmlúv týmto zákonom výslovne upravených; môžu však vznikáť aj z iných zmlúv v zákone neupravených (§ 51) a zo zmiešaných zmlúv obsahujúcich prvky rôznych zmlúv.

26. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

27. Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

28. Podľa § 559 Občianskeho zákonníka, Splnením dlh zanikne.

29. Podľa § 149 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

30. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

31. Podľa § 151 ods. 2 CSP, ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

32. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

33. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

34. Podľa § 215 ods. 1, 2 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

35. Podľa § 144 CSP, žalobca môže vziať žalobu späť.

36. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

37. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

38. Pretože žalobca využil svoje dispozičné oprávnenie a vzal žalobu späť v časti o zaplatenie sumy vo výške 20.000 eura späť, nakoľko po začatí konania a to dňa 10.01.2023 žalovaný vykonal úhradu vo výške 20.000 eur, a to predtým ako došlo k prvému pojednávaniu, nevyžadoval sa súhlas žalovaného so späťvzatím návrhu, súd akceptoval čiastočné späťvzatie žaloby a konanie v časti o zaplatenie sumy 20.000 eur zastavil, tak ako je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia.

39. Po čiastočnom späťvzatí tak zostala predmetom konania istinu vo výške 10.000 eura, vyčíslený zmluvný úrok a úrok z omeškania až do úplného zaplatenia v zmysle vyčíslenia žalobcu.

40. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ktoré konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Ustanovenie § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán a to povinnosť tvrdiť. Schopnosť strany uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť

a aký obsah je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Skutkové tvrdenia sú obsahom jednotlivých procesných úkonov strán sporu, ktoré majú formu písomných podaní či ústnych prednesov. Z hľadiska pravidiel o koncentrácii konania je želateľné, aby všetky skutkové tvrdenia ako jeden z prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 CSP) boli obsiahnuté a) ak ide o žalobcu, tak v žalobe a vo vyjadrení žalobcu podľa § 167 ods. 3 CSP, b) ak ide o žalovaného, tak vo vyjadrení žalovaného k žalobe podľa § 167 ods. 2 CSP a vo vyjadrení žalovaného podľa § 167 ods. 4 CSP. Skutkové tvrdenia predložené neskôr (napr. vo forme ústnych prednesov na pojednávaní) je potrebné pre ich pripustenie, aby sporová strana, ktorá až neskôr v priebehu konania uplatňuje ďalšie prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ich neskoršie predloženie ospravedlnila tým, že ich nemohla predložiť už skôr, pričom túto procesnoprávnu skutočnosť je povinná aj preukázať, keďže inak nemožno vyhodnotiť splnenie podmienok na neskoršie predloženie prostriedkov procesného útoku alebo procesnej obrany. Následkom včasného neuplatnenia prostriedkov procesného útoku alebo procesnej obrany je, že súd na ne nemusí prihliadnuť (§ 153 CSP), pričom z hľadiska základných princípov civilného sporového konania, normatívne upraveného v čl. 10 ods. 3 CSP, je nutné pripustenie výnimky zo včasného uplatnenia prostriedkov procesného útoku alebo procesnej obrany vykladať reštriktívne. (N., I., O., B. , P., Q., I., B., P., Q., K., I., a kol. Civilný sporový poriadok, komentár, C. H. Beck, 2016, s. 569, s. 54-56.)

41. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí poprieť skutkové tvrdenia, a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti strán hmotnoprávneho vzťahu.

42. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí. V niektorých prípadoch však strana zaťažená dôkazným bremenom objektívne nemá a nemôže mať k dispozícii informácie o skutočnostiach, významných pre rozhodnutie v spore, pričom protistrana má tieto informácie k dispozícii. V prípade, že strana zaťažená dôkazným bremenom prednesie aspoň "oporné body" skutkového stavu a zvýši tak pravdepodobnosť svojich skutkových tvrdení, nastupuje "vysvetľovacia povinnosť" protistrany. Nesplnenie tejto povinnosti bude mať za následok hodnotenie dôkazu v neprospech strany, ktorá vysvetľovaciu povinnosť nesplnila. Zároveň tiež platí, že uvedenú vysvetľovaciu povinnosť nemožno zamieňať s obrátením dôkazného bremena (rozsudok NS SR z 11. apríla 2017 sp. zn. 3 Cdo 2/2016).

43. Rozhodujúcim v predmetnom spore bolo to, či došlo k uzatvoreniu písomnej zmluvy o pôžičke, a v akom rozsahu žalovaný splnil svoj záväzok zo zmluvy voči žalobcovi.

44. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou, ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním krátkou cestou. Ide o právny úkon, pre ktorý zákon nevyžaduje osobitnú právnu formu. Nemusí mať písomnú formu, možno ju uzavrieť ústne, aj konkludentným spôsobom. Pojmovými znakmi zmluvy o pôžičke je prenechanie druhovo určených vecí na voľné nakladanie, dočasnosť právneho vzťahu, povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu a obvykle aj doba splatnosti. Zmluva o pôžičke je v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka tzv. reálnym kontraktom, to znamená, že k jej uzavretiu sa vyžaduje, aby veriteľ aj skutočne odovzdal predmet pôžičky dlžníkovi. Ak sa tak nestane, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne, a to aj keby všetky náležitosti tohto právneho úkonu (vrátane náležitostí vôle) boli dané (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/403/2014 z 16. 12. 2015). Predovšetkým kvôli reálnej povahe zmluvy o pôžičke dodnes pretrváva jej neformálnosť a závisí od vôle strán, či si zvolia písomnú

formu, prípadne či spíšu len dôkaz o jej existencii – dlžný úpis. Pre vznik zmluvy nie je podstatné, kedy došlo k podpisu písomnej zmluvy o pôžičke, ale to, kedy došlo k dohode zmluvných strán a k reálnemu odovzdaniu vecí. Ak napríklad k odovzdaniu objektu zmluvy dôjde až po podpise zmluvy, zmluva je perfektná až v okamihu odovzdania. Opačnú situáciu, pri ktorej dôjde najskôr k odovzdaniu predmetu pôžičky a k spísaniu písomnej zmluvy až neskôr, je potrebné hodnotiť s prihliadnutím na skutočnú vôľu strán. Ak bolo úmyslom strán uzavrieť zmluvu o pôžičke už pri odovzdaní predmetu pôžičky, zmluva vznikla už odovzdaním. Ak však k odovzdaniu došlo z iného dôvodu ako poskytnutie pôžičky (napr. úschova, prípadne omylná platba), zmluva o pôžičke vznikne až jej podpisom.

45. Súd prvej inštancie konštatuje, že v konaní nebolo sporné, že strany sporu uzatvorili dňa 28.02.2019 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej sa dojednali že žalobca poskytne žalovanému 100.000 eur, ktoré sa žalovaný zaviazal vrátiť najneskôr do 28.02.2021. Nebola sporná ani dojednaná odplata za poskytnutie pôžičky vo forme 10 % úroku z požičanej sumy, a to dvoch splátkach tak, že prvá splátka úroku vo výške 10.000 eur bola splatná 28.02.2020 a druhá splátka úroku vo výške 10.000 eur bola splatná 28.02.2021 spolu s požičanou sumou. Žalobca na preukázanie reálneho odovzdania predmetu pôžičky predložil aj príjmový pokladničný doklad zo dňa 28.02.2019 z ktorého vyplýva, že dňa žalobca dňa 28.02.2019 odovzdal žalovanému sumu vo výške 100.000 eur za účelom poskytnutia pôžičky splatnej do 28.02.2021. V konaní nebolo sporným ani odovzdanie predmetu pôžičky zo strany žalobcu žalovanému v hotovosti.

46. Sporným medzi stranami sporu bolo kedy došlo k skutočnému, reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky žalobcom žalovanému. Žalovaný v konaní namietal, že k jej skutočnému odovzdaniu malo reálne dôjsť až po 01.03.2019, mal zato, že deň faktického poskytnutia pôžičky je zmätočný, a s poukazom na znenie záložnej zmluvy je neurčitý, teda záväzková vzťah sa podľa žalovaného spravoval nezabezpečenou neformálnou zmluvou o pôžičke. Namietal, že žalobcu mu predložil vopred pripravený a vyplnený príjmový pokladničný doklad o prevzatí pôžičky, avšak k reálnemu odovzdaniu pôžičky došlo neskôr a tento doklad ako dôkaz poprela za účelom preukázania skutočného dňa uzatvorenia pôžičky navrhol vykonať výsluch žalobcu. Sporným bol aj rozsah (vyčíslenie) uplatňovaného nároku, úhrada splátky úroky splatného dňa 28.02.2020 ako aj platba vykonaná žalovaným dňa 28.02.2020 pripísaná na účet žalobcu dňa 02.03.2020. Žalovaný mal zato, že žalobcovi zaplatil splátky spolu vo výške 100.000 eur. Nerozporoval, že neurčil na akú časť pohľadávky žalobcu sa maj splátky započítavať, preto sa započítali najskôr na úrok vo výške 10.000 eur, a následne na sumu druhej splátky úroku vo výške 10.000 eur. Žalovaný preukazoval úhrady vykonané dňa 28.02.2020, 14.06.2021, 06.07.2021, 02.08.2021, 07.09.2021, 05.10.2021, 22.11.2021, 12.01.2022, 07.02.2022, 16.05.2022 a 10.01.2023 predložením výpisov z bankové účtu.

47. Zmluva o pôžičke je asynalagmatickou zmluvou, čo je dané predovšetkým jej reálnym charakterom. Dlžníkovi vyplýva povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu a veriteľovi vyplýva povinnosť tieto veci prevziať. Povinnosť veriteľa odovzdať predmet pôžičky a povinnosť dlžníka predmet pôžičky prevziať zo zmluvy o pôžičke neplynú, pretože zmluva vznikne až uskutočnením reálneho odovzdania a prijatia. Dlžník a veriteľ teda nie sú navzájom v synalagmatickom postavení. Preto ak došlo len k dohode zmluvných strán o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke, ale k odovzdaniu predmetu pôžičky nedošlo, nemožno sa s úspechom domáhať, aby veriteľ plnil z titulu zmluvy o pôžičke, pretože zmluva nevznikla (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 238/2010).

48. Pri zmluve o pôžičke závisí od vôle strán, či si zvolia písomnú formu, prípadne či spíšu len dôkaz o jej existencii - dlžný úpis. Pre vznik zmluvy nie je podstatné, kedy došlo k podpisu písomnej zmluvy o pôžičke, ale to, kedy došlo k dohode zmluvných strán a k reálnemu odovzdaniu vecí. Reálna povaha zmluvy má zásadný význam pre prax aj v súdnom konaní, kde sa od veriteľa, ktorý žaluje na splnenie dlhu zo zmluvy o pôžičke, vyžaduje nielen preukázanie konsenzu veriteľa a dlžníka o uzavretí zmluvy o pôžičke, ale aj preukázanie prenechania druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, veriteľ uniesol dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno ohľadne existencie právnej skutočnosti, ktorá mala za následok zánik dlhu, zaťažuje dlžníka.

49. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania konštatuje, že žaloba bola podaná v časti o zaplatenie istiny vo výške 20.000 eur dôvodne (pričom počas konania žalovaný splnil svoj záväzok s ktorým bol v omeškaní, a to vykonaním úhrady dňa 10.01.2023, a v ktorej časti zobrať žalobca žalobu späť), a v časti o zaplatenie sumy 10.000, nedotknutej čiastočným späťvzatím žaloby bola podaná žaloba nedôvodná,

vzhľadom na uvedené dospel súd k záveru, že dlh zanikol splnením, preto žalobu zamietol. Žalobca sa v konaní domáhal plnenia z pôžičky, ktorú uzavrel so žalovaným ako fyzickou osobou, a ktorej uzavretie preukazoval predložením písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 28.02.2019 ako aj príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 28.02.2019 preukazujúcim jej reálne odovzdanie žalovanému. V konaní bolo preukázané, a nebolo sporné, že peňažné prostriedky boli žalovanému odovzdané. Žalovaný namietal, že k ich odovzdaniu nedošlo dňa 28.02.2019 pri podpise zmluvy o pôžičke, mal zato, že písomná zmluva je neplatná lebo v deň jej podpisu nedošlo k faktickému odovzdaniu predmetu pôžičky, deň faktického poskytnutia pôžičky je zmätočný, a s poukazom na znenie záložnej zmluvy je neurčitý, teda záväzková vzťah sa podľa žalovaného spravoval nezabezpečenou neformálnou zmluvou o pôžičke. Súd k argumentácii žalovaného uvádza, že pre vznik zmluvy nie je podstatné, kedy došlo k podpisu písomnej zmluvy o pôžičke, ale to, kedy došlo k dohode zmluvných strán a k reálnemu odovzdaniu vecí. Ak napríklad k odovzdaniu objektu zmluvy dôjde až po podpise zmluvy, zmluva je perfektná až v okamihu odovzdania, to však samo o sebe neplatnosť písomnej zmluvy o pôžičke nespôsobuje. Súd mal z vykonaného dokazovania jednoznačne preukázané, a to najmä zo znenia samotnej zmluvy o pôžičke v ktorej žalovaný prehlásil prevzatie predmetu pôžičky, ako aj z príjmového pokladničného dokladu vystaveného dňa 28.02.2019, teda v rovnaký deň ako bola zmluva podpísaná, že k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke ako aj jej reálnemu odovzdaniu toho istého dňa, t.j. 28.02.2019. Žalovaný na preukázanie svojich skutkových tvrdení nepredložil v konaní jediný dôkaz, ktorým by vyvrátil svoje prehlásenie vyplývajúce zo zmluvy o pôžičke a zároveň ani nepoprel, že by príjmový pokladničný doklad predložený žalobcom nepodpísal, práve naopak. Žalovaný na preukázanie svojho skutkového tvrdenia navrhol vypočuť žalobcu, avšak na pojednávaní na tomto nezotrval. Súd zároveň však poukazuje na skutočnosť, že žalobca zotrval na svojom skutkovom tvrdení, že pôžička bola uzatvorená dňa 28.02.2019, ako aj na tom, že k jej odovzdaniu došlo 28.02.2019, čo preukázal listinným dôkazom (príjmovým dokladom) podpísaným žalovaným, pričom v konaní opak preukázaný nebol. Za účelom dokazovania tejto skutočnosti navrhol žalovaný vykonať výsluch žalobcu, avšak súd vykonanie tohto dôkazu zamietol ako nedôvodný a nevhodný. Súd mal zato, že ani sám žalovaný neuviedol, v ktorý konkrétny dátum bola zmluva o pôžičke uzatvorená, uvádzal len že niekedy po 01.03.2019. súd má zato, že zo strany žalovaného došlo k neúčinnému popretiu skutkových tvrdení žalobcu o tom, kedy došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke a odovzdaniu pôžičky. Žalovaný toto skutkové tvrdenie a listinné dôkazy mohol vyvrátiť len v prípade ak by navrhol výsluch svedkoch, ktorí by boli účastní pri odovzdávaní predmetu pôžičky, prípadne predložením listinných dôkazov preukazujúcich jeho tvrdenia. Súd zastáva názor, že nároky veriteľa zakladajúce sa na jasne prejavenej vôli zmluvných strán v písomnej zmluve o pôžičke, vrátane prehlásenia dlžníka o prevzatí predmetu pôžičky, by mali požívať právnu ochranu. Najmä pri pôžičke vecí a peňazí odovzdávaných v hotovosti je písomné potvrdenie dlžníka najčastejším a najjednoduchším dôkazom, ktorý si starostlivé zmluvné strany môžu zadovážiť (rovnaký názor zaujal Najvyšší súd ČR v rozhodnutí pod sp. zn. 33Cdo 2547/2011, podobne nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. I. ÚS 2061/08).

50. Súd mal zato, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, keď preukázal uzatvorenie pôžičky, ako aj to, že došlo k dohode zmluvných strán o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke, ako aj následnému odovzdaniu predmetu pôžičky. Žalobca uzatvorenie zmluvy o pôžičke hodnoverne preukazoval predložením písomnej zmluvy o pôžičke a príjmového pokladničného dokladu. V rámci uplatňovania princípu spravodlivosti nemôže byť na ujmu veriteľa - žalobcu skutočnosť, keď sám dlžník - žalovaný v zmluve prehlási že prevzal predmet pôžičky a následne žalovaný podpíše aj príjmový pokladničný doklad preukazujúci reálne poskytnutie pôžičky, a navyše za stavu keď žalovaný sám ani nespochybnil, práve naopak potvrdil, že tento vystavený doklad podpísal. Skutkové tvrdenie žalovaného nevyplýva zo žiadneho z predložených listinných dôkazov, vyznieva až priam nelogicky že by žalovaný podpísal zmluvu v ktorej prehlásil že prevzal predmet pôžičky, zároveň v ten istý deň podpísal aj príjmový pokladničný doklad v ktorom prehlásil, že prevzal od žalobcu pôžičku vo výške 100.000 eur splatnú dňa 28.02.2019 v prípade ak by k odovzdaniu predmetu pôžičky nedošlo. Pokiaľ žalovaný neprevzal predmet pôžičky tak, ako to vyplýva z uzatvorenej zmluvy o pôžičke pri podpise zmluvy, tak nemal následne žalobcovi podpísať ani príjmový pokladničný doklad preukazujúci jej odovzdanie. Namiesto toho žalovaný podpísal písomnú zmluvu o pôžičke ako aj predloženú listinu preukazujúcu odovzdanie predmetu pôžičky. Žalovanému sa takýmto spôsobom preukázanú skutočnosť poprieť nepodarilo, a to ani napriek širším okolnostiam tohto prípadu.

51. Pokiaľ ide o ďalšie sporné skutkové tvrdenia medzi stranami sporu, a to v akej výške žalovaný splnil svoj záväzok voči žalobcovi súd uvádza, že dôkazné bremeno ohľadne existencie právnej skutočnosti,

ktorá mala za následok zánik dlhu, zatiaľ čo dlžníka. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dlh žalovaného voči žalobcovi zanikol splnením počas súdneho konania. Žalobca v podanej žalobe tvrdil, že žalovaný do podania žaloby dlh uhradil len čiastočne, pričom zrealizoval jednotlivé úhrady dňa 15.6.2021 uhradil sumu vo výške 5.000,- eur, dňa 7.7.2021 uhradil sumu vo výške 5.000,- eur, dňa 3.8.2021 uhradil sumu vo výške 5.000,- eur, dňa 8.9.2021 uhradil sumu vo výške 5.000,- eur, dňa 6.10.2021 uhradil sumu vo výške 5.000,- eur, dňa 23.11.2021 uhradil sumu vo výške 5.000,- eur, dňa 13.1.2022 uhradil sumu vo výške 5.000,- eur, dňa 8.2.2022 uhradil sumu vo výške 5.000,- eur, dňa 17.5.2022 uhradil sumu vo výške 50.000,- eur s tým, že žalobca pripísal čiastočné úhrady žalovaného tak, že sumu vo výške 5.000,- uhradenú dňa 15.6.2021 a sumu vo výške 5.000,- eur uhradenú dňa 7.7.2021 započítal ako úhradu za sumu vo výške 10.000,- eur (zmluvné úroky za požičanie), ktorú bol žalovaný povinný uhradiť do 28.2.2020, sumu vo výške 5.000,- uhradenú dňa 3.8.2021 a sumu vo výške 5.000,- eur uhradenú dňa 8.9.2021 započítal ako úhradu za sumu vo výške 10 000,- eur (zmluvné úroky za požičanie), ktorú bol žalovaný povinný uhradiť do 28.2.2021, ďalšie úhrady vo výške 5.000,- eur zo dňa 6.10.2021, zo dňa 23.11.2021, zo dňa 13.1.2022, zo dňa 8.2.2022 a úhrada vo výške 50.000,- eur zo dňa 17.5.2022, t. j. spolu vo výške 70.000,- eur, boli započítané ako úhrada časti z požičanej sumy 100.000,- eur. Teda mal zato, že žalovaný do dňa žaloby neuhradil 30.000 eur pozostávajúcich z istiny pôžičky, a uplatňoval si aj úroky po dojednanej splatnosti pôžičky ako aj úrok z omeškania.

52. Žalovaný sa bránil, že ku dňu podania žaloby, neuhradená istina bola vo výške 20.000 eur s tým, že žalobca nebral do úvahy úhradu vykonanú žalovaným dňa 28.02.2020 ako úhradu prvej splátky odplaty za poskytnutú pôžičku (dojednaný úrok vo výške 10.000 eur). Súd mal zato, že sporným bola úhrada sumy 10.000 eur zo dňa 28.02.2020 (v zmysle príkazu na úhradu zo dňa 02.03.2020), o ktorej žalobca tvrdil, že táto mala byť splátkou vyplývajúcou z inej pôžičky medzi stranami sporu, čo žalovaný poprel. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v danom prípade žalobca nepreukázal, že by medzi stranami sporu existoval iný zmluvný alebo iný vzťah, v zmysle ktorého by žalovaný plnil svoju povinnosť a uhradil žalovanému spornú sumu. Z predložených listinných dôkazov zo strany žalovaného jednoznačne vyplýva, že príkaz na úhradu sumy 10.000 eur bola zadaný dňa 02.03.2019, teda len 2 dni po dojednanej splatnosti 1. splátky zmluvného úroku. Žalobca na preukázanie svojich skutkových tvrdení nepredložil jediný listinný dôkaz, ktoré by ich preukazovali a ani nenavrhol za účelom ich preukázania vykonať dokazovanie, preto súd dospel k záveru, že nedošlo k účinnému popretiu tvrdenia žalovaného o vykonaní tejto úhrady z titulu zmluvy o pôžičke zo dňa 28.02.2019. Súd zároveň konštatuje, že 1. splátku úroku žalovaný uhradil až dňa 02.03.2020 kedy bola táto žalobcovi prepísaná na účet, a teda v súlade s ich zmluvným dojednaním, a nie už samotným zadaním príkazu na úhradu dňa 28.02.2020 (pričom táto skutočnosť nevyplýva ani zo žiadne listinného dôkazu predloženého žalovaným). K argumentácii žalobcu že všetky vykonané úhrady zo strany žalovaného z titulu pôžičky z roku 2019 boli označené poznámkou intersport uvádza, že z predloženej zmluvy nevyplýva, že by bol žalovaný za účelom identifikácie úhrad z titulu pôžičky povinný označiť úhradu uvádzanou poznámkou. Ku dňu podania žaloby bol žalovaný v omeškaní s úhradou časti pôžičky v rozsahu 20.000 eur, tak ako uvádzal žalovaný s tým, že počas konania žalovaný uhradil aj túto zostávajúcu časť vo výške 20.000 eur, a to dňa 10.01.2023, čo medzi stranami ani nebolo sporné, preto súd túto skutočnosť ani nedokazoval, a najviac v tejto časti došlo zo strany žalobcu k čiastočnému späťvzatiu žaloby. Vzhľadom na uvedené mal súd zato, že počas konania nárok žalobcu na zaplatenie zostávajúcej istiny, v ktorej časti došlo aj k zastaveniu konania zanikol splnením a žalobu vo zvyšnej časti uplatneného nároku o zaplatenie istiny vo výške 10.000 eur zamietol.

53. Medzi stranami sporu bola počas konania sporná aj skutočnosť, kedy boli jednotlivé úhrady vykonané žalovaným na zvyšnú časť úroku a splatenie istiny pripísané na účte žalobcu. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že žalobca síce uvádzal, že jednotlivé úhrady eviduje ako pripísané v dňoch 15.06.2021, 07.07.2021, 03.08.2021, 08.09.2021, 06.10.2021, 23.11.2021, 13.01.2022, 08.02.2022 a 17.05.2022 avšak tieto skutkové tvrdenia nijakým spôsobom súdu nepreukázal. Počas celého konania nepredložil výpis z účtu, ktorým by vyvrátil skutkové tvrdenia žalovaného a ním predložené výpisy z účtu preukazujúce, že jednotlivé úhrady boli vykonané v dňoch 14.06.2021, 06.07.2021, 02.08.2021, 07.09.2021, 05.10.2021, 22.11.2021, 12.01.2022, 07.02.2022 a 16.05.2022 tak ako v konaní preukazoval žalovaný, a preto súd zo strany žalobcu nemal preukázané, že tieto mu boli pripísané na účte tak ako uvádzal vo svojich vyjadreniach. Zo strany žalobcu nedošlo k účinnému popretiu skutkových tvrdení žalovaného týkajúce sa určenia dní v ktorých boli jednotlivé úhrady vykonané a pripísané v prospech žalobcu.

54. Žalobca si podanou žalobou uplatnil aj uplatnil aj nárok na zmluvný úrok vo výške 10 % ročne zo sumy 100.000 eur od 01.03.2021 do 05.10.2021, zo sumy 95.000 eur od 06.10.2021 do 22.11.2021, zo sumy 90.000 eur od 23.11.2021 do 12.01.2022, zo sumy 85.000 eur od 13.01.2022 do 07.02.2022, zo sumy 80.000 eur od 08.02.2022 do 16.05.2022, následne po vykonaní úhrady v zo strany žalobcu došlo k úprave v časti úroku tak, že požadoval po vykonaní úhrady 10 % zo sumy 30.000 eur od 17.05.2022 do 10.01.2023 a zo sumy 10.000 eur od 11.01.2023 do zaplata. Súd sa v konaní zaoberal tým, či žalobcovi vznikol nárok na zmluvný úrok aj po dojednanej lehote splatnosti pôžičky, teda či žalobcovi vznikol nárok na zmluvný úrok aj po 28.02.2021.

55. Pri odplatnej pôžičke, je výška úrokov najčastejšie určená určitým percentom z požičanej sumy, nie je však vylúčené dohodnúť pevnú sumu, ktorú je dlžník povinný vrátiť. Podľa ustálenej súdnej praxe dohodnuté úroky z poskytovaných peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úrok z omeškania. Takýto záver je logický, pretože z podstaty zmluvného úroku vyplýva, že je odplatom za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú veriteľovi do doby splatnosti. V opačnom prípade by na ťarchu účastníka dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z pôžičky, jednak úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Nie je rozhodujúce, či splatnosť pohľadávky nastane v dohodnutej dobe, alebo ak veriteľ využije právo požadovať celý dlh pre nesplnenie niektorej splátky na základe dohody podľa § 565 OZ. Po splatnosti pohľadávky možno požadovať len úroky z omeškania. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou, podľa ktorej má veriteľ právo na zmluvné úroky aj počas doby, po ktorú je dlžník v omeškaní s vrátením pôžičky, pretože aj počas tejto doby veriteľ nemá možnosť so svojimi prostriedkami nakladať a dlžník by mal mať povinnosť kompenzovať veriteľa za celý čas, po ktorý istinu skutočne užíval až do jej faktického vrátenia veriteľovi. Sankciou za omeškanie dlžníka, motiváciou, čo najskôr pohľadávku zaplatiť, ale aj kompenzáciou veriteľa za nemožnosť používať istinu, sú od okamihu, ako sa dlžník dostane do omeškania, úroky z omeškania. Aj dohody, ktoré obsahujú právo veriteľa na zmluvné úroky za čas omeškania dlžníka, odporujú účelu zákona, a preto ich treba považovať za neprípustné. Najvyšší súd SR, sp. zn. 4Obo 143/98: Dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania v zmysle § 369 Obchodného zákonníka. Záväzok platiť úrok je záväzkom akcesorickým k hlavnému záväzku - vrátiť požičanú peňažnú sumu - a jeho existencia je závislá od existencie hlavného záväzku. Po premlčaní istiny úrok ako príslušenstvo pohľadávky (§ 121ods. 3 OZ) musí sledovať osud premlčanej pohľadávky. Ak dôjde k premlčaniu pohľadávky, ku ktorej sa úroky viažu, nie je možné priznať toto príslušenstvo pohľadávky za dobu od okamihu, kedy došlo k premlčaniu pohľadávky (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 32Odo 466/2004). Rovnaký výklad platí aj pri úroku z omeškania. Iný výklad by mal za následok, že napriek premlčaniu práva na splnenie hlavného záväzku by bol dlžník prostredníctvom úroku z omeškania, ktorý je záväzkom vedľajším, po časovo neobmedzenú dobu donucovaný na splnenie hlavného záväzku, čím by boli negované právne dôsledky vyplývajúce z inštitútu premlčania a zároveň by nebol rešpektovaný jeden zo základných princípov súkromného práva, a to princíp *vigilantibus iura scripta sunt* (bdelým patrí právo) (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 222/2005).

56. Na základe uvedeného má súd zato, že žalobcovi v zmysle odplatnej zmluvy o pôžičke vznikol nárok len na odplatu vo forme dojednaného zmluvného úroku vo výške 20.000 eur, tak ako bol v zmluve o pôžičke dojednaný s tým, že táto odplata vo forme úroku (10 % ročný úrok z požičanej sumy) bola splatná v dvoch splátkach, a to 1. splátka vo výške 10.000 eur splatná 28.02.2020 a 2. splátka vo výške 10.000 eur splatná 28.02.2021, pričom táto skutočnosť jednoznačne vyplýva aj zo znenia samotnej zmluvy o pôžičke. Úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky predstavujú odplatu za užívanie požičanej istiny. Dohodnuté úroky je podľa názoru súdu potrebné odlišovať od úrokov z omeškania, na ktoré má veriteľ právo zo zákona, ak sa dlžník odstal so splnením pôžičky do omeškania, a ktoré teda predstavujú sankciu za porušenie povinnosti dlžníka vrátiť dlh (pôžičku) riadne a včas. Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy výslovne neustanovujú do akej výšky. Úrok sa pri odplatnej pôžičke plní v tom istom druhu ako istina, a to v určitom percente počítanom na určitý čas. Vzhľadom na uvedené má súd zato, že žalovanému zo zmluvy o pôžičke vyplýva povinnosť platiť dojednaný zmluvný úrok len do dohodnutej splatnosti pôžičky, a teda do 28.02.2021. Po dátume splatnosti už žalovaný neužíva peniaze so súhlasom žalobcu (veriteľa), ale je v omeškaní. Zmluvný úrok ako cena za používanie pôžičky sa tým končí, nebeží po splatnosti. Súd má navyše zato, že jeho dojednanie po splatnosti pôžičky navyše zo zmluvy ani nevyplýva. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že žalobcovi nárok na zmluvný úrok po dojednanej dobe splatnosti nevznikol, a preto žalobu časti zmluvného úroku ako nedôvodnú zamietol.

57. V konaní zhromaždený materiál treba hodnotiť. Súd pristupuje k hodnoteniu jednotlivých vykonaných dôkazov z hľadiska ich hodnovernosti a pravdivosti. Súd nie je obmedzovaný zákonnými predpismi v tom zmysle, ako ten, či onen dôkaz hodnotiť (zásada voľného hodnotenia dôkazov). Hodnotiacia úvaha súdu však nie je ľubovoľná; súd musí vychádzať zo všetkého, čo v konaní vyšlo najavo. Tieto skutočnosti má súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Súd pritom nie je viazaný žiadnym poradím významu a preukaznej sily jednotlivých dôkazov (R V/1968).

58. Koncept voľného hodnotenia dôkazov neumožňuje inak, len sa pri hodnotení jednotlivých vykonaných dôkazov sústrediť na "súhru" a obsahovo-logickú nadväznosť línie skutkových zistení a právnych posúdení, ktoré ako celok musia vykazovať vysokú mieru presvedčivosti o subsumpcii zisteného skutkového deja pod hypotézu právnej normy. V tomto zmysle žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu a takýto rozdiel pochopiteľne nevykazujú ani dva osobitné dôkazné prostriedky, znalecký posudok a oba časové varianty súkromno-znaleckého posudku (ďalej len SZP), ktoré sa vykonávajú a hodnotia podľa všeobecných kritérií vykonávania a hodnotenia dôkazov v CSP.

59. Konceptia Civilného sporového poriadku je založená na aktivite sporových strán, ktoré, ak chcú byť v konaní úspešné, musia uvádzať skutkové tvrdenia, ktoré preukážu dôkazmi. Hodnotenie dôkazov ako činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti konkrétny dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa zásada voľného hodnotenia dôkazov, pričom každý dôkaz hodnotí jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo v konaní najavo.

60. Vzhľadom na uvedené mal súd vykonaným dokazovaním bez rozumných pochybností preukázať, že žalobca uniesol dôkazne bremeno v predmetnom konaní, keď súdu preukázal, že medzi ním a žalovaným došlo k uzatvoreniu písomnej odplatnej zmluvy o pôžičke, ako aj dohode o výške odplaty za poskytnutú pôžičku, súd mal preukázať aj riadne odovzdanie predmetu pôžičky. Žalobca v priebehu konania uvádzal skutkové tvrdenia na preukázanie ktorých predkladal aj relevantné dôkazy a bez akýchkoľvek pochybností súdu preukázal, že k odovzdaniu pôžičky došlo dňa 28.02.2019. Naopak žalovaný síce opakovane uvádzal, že nedošlo k reálnemu odovzdaniu dňa ale až niekedy po 01.03.2019, túto skutočnosť súdu nijakým spôsobom nepreukázal. Z vykonaného dokazovania mal teda súd za preukázané, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, a keďže ide o reálny kontrakt, aj k jej reálnemu poskytnutiu a odovzdaniu žalovanému. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané aj to, že žaloba bola čiastočne podaná dôvodne, a to v časti o zaplatenie zostávajúcej časti pôžičky 20.000 eur, pričom k ich úhrade došlo až v priebehu súdneho konania, v rámci ktorého bola konanie zastavené na základe čiastočného späťvzatia žaloby, a v časti o zaplatenie 10.000 eur nedôvodne, v ktorej časti súd žalobu zamietol.

61. Vzhľadom k tomu, že žalovaný sa nesporne dostal do omeškania so splácaním svojho splatného záväzku, žalobcovi vznikol na úrok z omeškania z istiny aj súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády MSSR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o moment omeškania, súd mal zato, že žalobca mal nárok na úrok z omeškania počnúc odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti pôžičky, tak ako si žalobca uplatnil v podanej žalobe, t. j. od 01.03.2021, až do dňa vykonania jednotlivých úhrad (vrátane). Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný pred podaním žaloby ako aj po podaní žaloby vykonával čiastočné úhrady za účelom splnenia svojho záväzku (istiny pôžičky). S poukazom na bod 53. tohto rozsudku súd dospel k záveru, že jednotlivé úhrady istiny, s ktorými bol žalovaný v omeškaní, a za ktoré patrí žalobcovi nárok na úrok z omeškania boli na účte žalobcu pripísané dňa 02.08.2021, 07.09.2021, 05.10.2021, 22.11.2021, 12.01.2022, 07.02.2022 a 16.05.2022. Vzhľadom na uvedené mal súd zato, že žalobcovi do splatenia istiny, s ktorou bol žalovaný nesporne v omeškaní patril úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 100.000 eur od 01.03.2021 do 02.08.2021 (155 dní omeškania = 2.123,29 eura), zo sumy 95.000 eur od 03.08.2021 do 07.09.2021 (36 dní omeškania = 468,49 eura), zo sumy 90.000 eur od 08.09.2021 do 05.10.2021 (28 dní omeškania = 345,21 eur), zo sumy 85.000 eur od 06.10.2021 do 22.11.2021 (48 dní omeškania = 558,90 eur), zo sumy 80.000 eur od 23.11.2021 do 12.01.2022 (51 dní omeškania = 558,90 eur), zo sumy 75.000 eur od 13.01.2022 do 07.02.2022 (26 dní omeškania = 267,12 eur), zo sumy 70.000 eur od 08.02.2022 do 16.05.2022 (98 dní omeškania = 939,73 eur) a zo sumy 20.000 eur od 17.05.2022 do 10.01.2023 (239 dní omeškania = 654,79 eur), ktorý súd vyčíslil

spolu vo výške 5.916,43 eura. Nakoľko po úhrade istiny žalovaný vykonal úhradu zo dňa 24.07.2023 za účelom úhrady dlžnej sumy úrokov z omeškania z pôžičky z roku 2019, ktorú preukázal potvrdením o príkaze na úhradu (č.l. 161), ktorej vykonanie žalobca nepoprel, a to vo výške 6.200 eur, mal súd zato, že nárok žalobcu na prislúchajúci úrok z omeškania tiež zanikol počas konania splnením. Preto žalobu aj v časti nároku na priznanie úroku z omeškania zamietol.

62. Čo sa týka vzájomného započítania pohľadávok strán sporu v zmysle návrhu žalobcu týmto sa súd nezaoberal, nakoľko v priebehu konania zanikol celý dlh splnením, avšak pokiaľ ide o započítanie pohľadávky žalovaného s pohľadávkou žalobcu v tomto konaní titulom trov konania, má súd zato, že nejde o pohľadávku spôsobilú na započítanie, nakoľko táto vznikne až po právoplatnom rozhodnutí súdu vo veci samej. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súdu sa preto týmto úkonom žalovaného súd bližšie nevyšporiadal.

63. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

64. Podľa § 262 ods.1, 2 CSP, O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

65. Aj s poukazom na vyššie uvedené súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, § 262 ods. 1 CSP, vzhľadom na to, že žalobca aj žalovaný boli v spore čiastočne úspešní a čiastočne neúspešní, pričom žalobca mal úspech v sume 20.000 eur (t. j. žalovaný plnil až po podaní žaloby sumu 20.000 eur, v ktorej časti bolo podané späťvzatie pričom zastavenie konania zaviniel v sume 20.000 eura žalovaný ()), čo predstavuje úspech 66,66 %, a žalovaný mal teda úspech v sume 10.000 eura, v ktorej časti bola žaloba zamietnutá (žalovaný preukázal vykonanie úhrady) čo predstavuje úspech v 33,33 %, t. j. rozdiel celkového úspechu v prospech žalobcu bol 33,33 %, a vzhľadom k tomu mu súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 33,33 %.

66. O vrátení časti súdneho poplatku spojeného so zastavením časti konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

67. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch).

Poučenie:

9C/7/2023
A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X
9C/7/2023 - 211
IČS:XXXXXXXXXX

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia v 2 písomných vyhotoveniach prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Nitre.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie; proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Podľa 365 ods. 1 odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

V Leviciach, dňa 26. novembra 2025

Mgr. Alexandra Lisiová
s u d c a

Za správnosť vyhotovenia:
Patricia Marková